

ในครั้งนั้น ดาวิดพลุกษัตริย์ซาอูลว่า “อย่าให้ใครหมกกำลังใจเพราะชาวฟิลิสเตีย ผู้นี้ ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปต่อสู้กับเขาเอง...องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากเล็บของสิงโตและหมีมาแล้ว จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของชาวฟิลิสเตียผู้นี้ด้วย” ซาอูลตรัสตอบดาวิดว่า “ไปเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับเจ้า”

ดาวิดหยิบไม้เท้ามาถือไว้ แล้วเก็บก้อนหินเกลี้ยงห้าก้อนจากท้องห้วยไผ่ยามที่ผู้เลี้ยงแกะใช้ ถือสาลี เดินเข้าไปหาชาวฟิลิสเตียคนนั้น ชาวฟิลิสเตียค่อยๆ เดินเข้ามาหาดาวิด มีคนถือโล่เดินนำหน้า เมื่อชาวฟิลิสเตียมองดูดาวิดเห็นถนัดแล้ว ก็นึกดูถูก... ตะโกนถามดาวิดว่า “เจ้าเห็นข้าเป็นสุนัขหรือจึงถือไม้เท้าเข้ามาหา” ชาวฟิลิสเตียออกนามเทพเจ้าของตนสาปแช่งดาวิด แล้วร้องท้าดาวิดว่า “เข้ามาซิ ข้าจะเอารางวัลของเจ้าให้ นกและสัตว์ป่ากิน” ดาวิดตอบชาวฟิลิสเตียว่า “ท่านถือดาบ หอก และแหลนมาสู้กับข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ามาสู้กับท่าน เฉพาะพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมจักรวาล พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ที่ท่านดูหมิ่น... เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้กำหนดว่าใครจะชนะในสงคราม และจะทรงมอบท่านทั้งหลายไว้ในมือของเรา”

น. วินเซนต์
สังฆานุกร
และมรณสักขี

สดด 144:1-2,9-11n

ทำวัตรสวดค่ำที่ 2

ชาวฟิลิสเตียเดินตรงเข้ามาหาดาวิดอีก ดาวิดวิ่งลงสู่สนามรบ ไปต่อสู้ชาวฟิลิสเตีย ดาวิดล้วงลงไปไถ่ยามหยิบหินขึ้นมาก่อนหนึ่ง ใส่สาลีเหยียงไปถูกหน้าผากของชาวฟิลิสเตีย ก้อนหินเจาะหน้าผากเข้าไป เขาล้มหน้าคว่ำลงกับพื้นดิน ดาวิดพิชิตชาวฟิลิสเตียโดยใช้สาลีและก้อนหิน... เมื่อบรรดาชาวฟิลิสเตียเห็นว่ากรบของตนตายแล้ว ต่างก็ออกวิ่งหนีไป

พระวรสาร

มก 3:1-6

เวลานั้น พระเยซูเจ้าเสด็จเข้าไปในศาลาธรรมอีกครั้งหนึ่ง ที่นั่นมีชายมือลีบคนหนึ่ง ประชาชนบางคนคอยจ้องมองดูว่า พระองค์จะทรงรักษาชายมือลีบในวันสัปดาห์ใดหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุกล่าวโทษพระองค์ พระองค์ตรัสสั่งชายมือลีบว่า “ลุกขึ้น มายืนตรงกลางนี่ซิ” แล้วตรัสถามคนทั้งหลายว่า “ในวันสัปดาห์ใดนั้น ควรทำความดีหรือความชั่ว ควรจะช่วยเหลือหรือปล่อยให้ตายไป” คนเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ พระองค์จึงทอดพระเนตรเขาเหล่านั้นด้วยความกริ้ว ครั้นพระทัยเพราะจิตใจแข็งกระด้างของเขา แล้วตรัสสั่งชายมือลีบว่า “จงเหยียดมือซิ” เขาก็เหยียดมือ มือนั้นก็หายลีบเป็นปกติ ชาวฟาริสีจึงออกไป และประชุมกับผู้นำมกษัตริย์เฮโรดแทนที่เพื่อปรึกษาว่าจะกำจัดพระองค์ได้อย่างไร



ข้อคิด

เราจดจำชีวิตอย่างชอบธรรมแม้ในขณะที่ไม่มีวิกฤตการณ์ใดๆ ให้ต้องประสบ อย่างชอบธรรมคือดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าอยู่เหนือชีวิตของเราทุกวัน เมื่อเวลาแห่งวิกฤตมาเยือน คำพูดของดาวิดน่าจะเป็นคำพูดของเราด้วย ทุกอ้อยคำของเขาบ่งบอกว่า พระเป็นเจ้าทรงครอบครองทุกอย่างในโลกและในทุกเหตุการณ์ เขาไม่กลัว ไม่เดือดร้อน เพราะเมื่อแล้วเสร็จ ทุกอย่างจะดีไปหมดตามที่พระองค์ทรงต้องการ สิ่งนี้ก่อให้เกิดอย่างอัตโนมัติถึงความกล้าหาญในท่ามกลางคนที่มาจับผิดหรือเล่นงานเรา เขามีอาจเล่นงานประเด็นอันถูกต้องตามเหตุผลและชอบธรรมตามแบบฉบับของพระเจ้าได้ ดุจเดียวกับพระเยซูทรงกระทำกรช่วยเหลือคนพิการท่ามกลางการจ้องจับผิดของคนอธรรม เราก็น่าจะทำได้เช่นเดียวกัน

วันพุธ 22 มกราคม 2014

ระลึกถึงนักบุญวินเซนต์ สังฆานุกร และมรณสักขี

โดย คุณพ่ออมรกิจ พรหมภักดี

อ่าน 1 ซมอ 17:32-33,37,40-51 มก 3:1-6

การตระหนักรู้ว่า พระเจ้าประทับอยู่ด้วย นำความหวังให้กับ ดาวิด
แม้ในสถานการณ์ที่เลวร้าย น่าหวาดกลัว
ความมั่นใจทำให้ดาวิดกล้า ที่สุดได้รับชัยชนะ

ท่ามกลางสถานการณ์ ที่มีใครบางคน จ้องจับผิด วางแผน
ทำทุกวิถีทาง เพื่อขัดขวางภารกิจที่พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำ
ใช้แม้กระทั่ง "ความเจ็บป่วย ของชายมือลีบ" เป็นเครื่องมือ
แต่ด้วยความมั่นใจในการนำของพระเจ้า
ผ่านทางปรีชาญาณของพระเจ้า ช่วยให้พระองค์สามารถพลิกสถานการณ์
“วันสัปดาห์โต ควรทำความดี หรือความชั่ว ควรจะช่วยชีวิตหรือปล่อยให้ตาย
ไป”...

ผ่านทางกรมอบชีวิต เป็นพยานยืนยันถึงความเชื่อของ นักบุญวินเซนต์ สังฆา
นุกร

ยืนยันชัดว่า ... “พระเจ้าจะทรงได้รับชัยชนะเสมอ”..

แม้จะถูกรุกราน อย่างโหดร้ายทารุณ ท่านยังเลือกที่จะอยู่ข้างพระเจ้า..

หมายเหตุ...

ท่ามกลางสถานการณ์ที่น่าหวาดกลัว ไม่มั่นคง ปลอดภัย
ตราบใดที่ใจยังยึดพระเจ้า ทุกปัญหาหนีทางออก